

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **K. T.**, narozený dne x
státní příslušnost x
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 9. 6. 2023 č. j. MV-101910-3/OAM-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného usnesení žalovaného, kterým bylo podle ust. § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále také „zákon o azylu“), zastaveno správní řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobce ve své žalobě namítal nesprávný postup žalovaného ve věci posouzení jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Nesouhlasil s postupem žalovaného, kdy jeho

žádost byla posouzena ve smyslu ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu, neboť byl přesvědčen, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. K tomuto závěru ho především vedou okolnosti, za kterých byl projevem jeho úmysl opakovaně o mezinárodní ochranu požádat. Žalobce namítal, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že ke své další opakované žádosti neuvedl žádné důvody, o které svou žádost opírá. Měl za to, že mu nebyl dán žádný prostor k tomu, aby se k věci vyjádřil a blíže své důvody rozvedl a předložil důkazy na podporu svých tvrzení. Respektive žádný pohovor k žádosti proveden nebyl. Poukázal také na nutnost respektování zásady non refoulement.

3. Dále v žalobě uvedl: *„Jako prioritní důvod, proč vstoupil na území České republiky potažmo států Evropské unie je jeho životní situace. Na území České republiky žije jeho nezletilý syn, se svou matkou, bývalou partnerkou účastníka řízení. S ohledem na jeho předešlý neoprávněný pobyt na území České republiky, nebyl do rodného listu dítěte zapsán. Dne 27. 04. 2021 byl s paní x , matkou žadatelova syna, sepsán protokol o výsledku. Svědkyně do protokolu uvedla, že účastník řízení je biologickým otcem nezletilého, nicméně se vyjádřila, že se v případě účastníka řízení jedná o „zlého člověka“, který má o syna zájem pouze v souvislosti s legalizací jeho pobytu na území České republiky. Na tento listinný důkaz lze nahlížet jako na jednostranný pohled s cílem naopak upřít práva nezletilého na svého biologického otce a znemožnit mu se se synem vídat. Celá situace je komplikovaná skutečností, že účastník řízení je občanem x a syn a jeho matka jsou občany x. K novým skutečnostem, které nastaly od jeho propuštění dne 11. 10. 2022 ze ZZC, uvádí, že byla podána žaloba na určení otcovství k soudu. Současně byly ze strany právního zástupce učiněny kroky ve vztahu k matce nezletilého syna účastníka řízení. Žalobce podal žalobu na určení otcovství a současně byl proveden důkaz DNA. Ve věci dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Žalobce si dovoluje i nadále považovat jeho přítomnost na území ČR za nezastupitelnou a jeho nucené vycestování ve stávající politické situaci, která se dotýká i jurisdikce Ruska a Ukrajiny, za jiným způsobem neřešitelnou. S ohledem na povolení k trvalému pobytu syna a jeho matky na území České republiky si dovoluje považovat řešení této otázky na území ČR ze jediné možné, a to z důvodu zajištění spravedlivého procesu v souladu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.“*
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobce ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl nic nového, nepoukázal na podstatnou změnu okolností případu a nebyly shledány nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním bez nařízení jednání.
7. Správní spis obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 6. 2023, podklady z předchozích řízení o udělení

mezinárodní ochrany, informace OAMP-Ruská federace-Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 8. 3. 2023, žalobou napadené usnesení č. j. MV-101910-3/OAM-2023 ze dne 9. 6. 2023.

8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 7. 6. 2023 podal žalobce další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl pouze to, že žádá o mezinárodní ochranu. Dále je zřejmé, že žalobce neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu dne 16. 7. 2007, 18. 3. 2010, 29. 11. 2020 a 1. 9. 2022.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu *podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.*
11. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu *další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.*
12. Podle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu *[p]ohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem.*
13. Soud považuje za nepochybné, že žalobce podal další opakovanou žádost o mezinárodní ochranu dne 7. 6. 2023, v pořadí již pátou žádost o udělení mezinárodní ochrany celkově. Podmínky přípustnosti další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany stanoví § 11a odst. 3 zákona o azylu. Aby byla další opakovaná žádost přípustná, musí být možné se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, v opačném případě ministerstvo řízení usnesením zastaví.
14. Koncept tzv. opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany byl do zákona o azylu promítnut na základě tzv. procedurální směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Ustanovení § 11a a násl. zohledňují situaci, kdy je žádost podávána

žadatelem opakovaně, přičemž však jmenovaný neuvádí žádné skutečnosti či zjištění a současně ani z úřední činnosti příslušného správního orgánu nejsou známy nové skutečnosti, které žadatel nemohl bez svého zavinění uvést již v předchozím řízení, a jež by svědčily o jeho možném pronásledování podle definice uvedené v tomto zákoně nebo hrozbě nebezpečí vážné újmy. Speciální postup pak upravuje odstavec 3 citovaného ustanovení, jež se užije v případě tzv. další opakované žádosti, tj. třetí a další v pořadí, podané po zamítnutí opakované žádosti. Plně v souladu s procedurální směrnicí je konstatováno, že, je-li na základě předchozích řízení či s ohledem na absenci podstatných změn okolností vztahujících se k pronásledování či hrozbě vážné újmy možné se domnívat, že jimi cizinec nebude vystaven, správní orgán řízení usnesením zastaví. Jak uvádí důvodová zpráva k novelizaci zákona: *„Cílem transpozice tohoto ustanovení bylo zamezit zneužívání řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy není žádoucí, aby cizinci podávali stále dokola žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i třeba pokud dosavadní řízení v téže věci dosud neskončilo (tato situace je řešena v ust. § 11b), s cílem buď zabránit návratu do země původu nebo profitovat z materiálních benefitů poskytovaných žadatelům o udělení mezinárodní ochrany. Je nutné vysvětlit, že tento postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny jednak ministerstvem, ale i odvolacím soudním orgánem (podal-li cizinec opravný prostředek) a je nutné brát v úvahu i to, že pokud by byla další opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podána po delším časovém období (jednotky let), může se osobní situace cizince nebo situace v zemi jeho původu rapidně změnit a v takovém případě by další opakovaná žádost měla být posouzena v režimu přípustnosti - zde by tedy nebyla splněna podmínka, že lze vycházet ze zjištění v minulých řízeních.“*

15. Jak plyne z výše uvedeného, úkolem správního orgánu v případě opakovaných žádostí cizince o udělení azylu je zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozích případech vedly k zamítnutí předchozích žádostí o azyl. Dle Nejvyššího správního soudu, srov. např. jeho rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42: *„se zpravidla může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta.“* V daném případě žalobce ve svých předchozích azylových žádostech tvrdil pouze potíže se soukromými osobami, konkrétně spoluobčany tuvinské národnosti v místě bydliště, které však byly ze strany ruských státních orgánů řešeny. Žádné potíže se státními orgány nebo bezpečnostními složkami nikdy neuvedl. Ve své opakované žádosti o udělení azylu ze dne 7. 6. 2023 neuvedl žádné nové skutečnosti, pouze požádal o udělení mezinárodní ochrany bez bližšího odůvodnění. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl ani nedoložil žádné informace ke své žádosti o mezinárodní ochranu, neoznačil žádné konkrétní důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu, neuvedl žádné obavy z návratu do vlasti ani žádné skutečnosti svědčící o pronásledování jeho osoby či vystavení jeho osoby hrozbě vážné újmy v zemi původu. Protože však stejně jako v předchozích řízeních nenalezl žádné objektivní důvody, které by měly vést k závěru, že by žalobce mohl být v zemi svého původu pronásledován nebo vystaven hrozbě vážné újmy ve smyslu zákona o azylu, tak řízení dle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil. S tímto postupem se soud plně ztotožňuje. Důvody aplikace ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu jsou s ohledem na povahu věci z rozhodnutí zcela seznatelné. Žalobce by měl mít na paměti, že ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu představuje určitou formu zjednodušeného správního řízení, v němž již není třeba opakovaně podrobně

rozebírat důvodnost jednotlivých azylových důvodů jako v řízení o původní žádosti, ale toliko posoudit, zda v daném případě nedošlo k podstatné změně okolností, jež by odůvodňovaly možnost opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tuto podmínku žalovaný splnil, jestliže provedl srovnání důvodů uplatňovaných žalobcem v průběhu všech postupně podávaných žádostí, přičemž je shledal prakticky shodnými, což odůvodňovalo jeho závěr o postupu dle citovaného ustanovení. Jestliže nyní žalobce namítá, že žalovaný měl posoudit, zda v dané věci nedošlo k nějakému vývoji ve vztahu k ust. § 12 či § 14a zákona o azylu, není jeho námitka důvodná, neboť bylo naopak na žalobci, aby se žalovaný případnou změnu podstatných okolností dozvěděl. Žalobce však žádné nové skutečnosti neuváděl, žalovanému tudíž nelze vyčítat strohé odůvodnění v situaci, kdy žalobce neuvedl vůbec žádné azylové důvody.

16. Ohledně žalobní námitky, dle které žalobci nebylo umožněno sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, soud uvádí následující. Jak vyplývá z citovaného ust. § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, pohovor není třeba konat v případě, kdy byla podána další opakovaná žádost o mezinárodní ochranu. Žadateli ale musí být umožněno, aby sdělil důvody své další opakované žádosti písemně nebo jiným vhodným způsobem. O tom, že za dané situace pohovor prováděn nebude a v řízení se bude vycházet pouze z údajů, které žalobce uvedl v žádosti, případně které písemně doplní, jej žalovaný poučil v druhém odstavci standardního poučení žalovaného pro žadatele o mezinárodní ochranu v případě další opakované žádosti. Žalobce proto nemohl očekávat, že pohovor proveden bude, navíc se nejednalo o jeho první opakovanou žádost, tudíž měl být již s postupem ve věci seznámen. Žalobce toto poučení podepsal vlastnoručně, a tedy o této skutečnosti byl zpraven ve stejný den, kdy žádost podal. Bylo na něm, aby se seznámil s obsahem podepisovaného dokumentu, a pokud o této skutečnosti nevěděl proto, že tak neučinil, jde tato skutečnost pouze k jeho tíži.
17. Žalobce byl tedy obeznámen s tím, že musí své důvody další opakované žádosti uvést písemně, a že pohovor s ním proveden nebude. Žalobce ale ke své žádosti neuvedl nic, tedy žádné tvrzení stran podstatné změny okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a stejného zákona. Bylo primárně na žalobci, aby žalovanému sdělil, proč se domnívá, že by byl v zemi původu vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy z azylově relevantních důvodů, které vyvstaly v důsledku podstatné změny okolností v případě žalobce nebo v zemi jeho původu. Žalobce tak však neučinil. Není na žalovaném, aby za žalobce domýšlel důvody, pro které by mohl být ve své vlasti pronásledován. Žalovaný v případě další opakované žádosti pouze zkoumá, zda v zemi původu žadatele nedošlo k takové podstatné změně okolností, která by mohla žadatele s ohledem na jeho tvrzení v dosavadních řízeních o mezinárodní ochraně vystavit pronásledování nebo hrozbě vážné újmy z azylově relevantních důvodů.
18. Jak je doloženo ve správním spisu, žalovaný si za tímto účelem obstaral předchozí rozhodnutí o žádostech žalobce o mezinárodní ochranu a informaci OAMP-Ruská federace-Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 8. 3. 2023, z nichž vycházel. V tomto ohledu není proto důvodná ani námitka žalobce, že žalovaný rezignoval na zjištění skutkového stavu. Žalovaný obstaral výše uvedenou informaci a žalobce nikdy konkrétně nezpochybnil stav v jeho zemi původu zjištěný žalovaným.

19. Úvahy žalovaného stran hodnocení podkladů a výkladu zákona jsou proto za daných okolností dostačující, neboť zde nebyly žádné objektivní důvody, natož žádná tvrzení žalobce, které by vzbuzovaly pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, které by musel žalovaný znovu posuzovat. Žalovaný řízení správně zastavil dle §11 odst. 3 zákona o azylu. Soud neshledal postup žalovaného v rozporu s v žalobě namítanými ustanoveními správního řádu, naopak, postup žalovaného byl v souladu se zákonem a odůvodnění napadeného rozhodnutí je v tomto případě naprosto dostačující a přesvědčivé.
20. Soud si je také vědom své povinnosti aplikace zásady non refoulement, jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 21. 10. 2019 1 Azs 246/2019-31, kde konstatoval: „Aplikace § 75 odst. 1 s. ř. s. musí ustoupit v situaci, kdy to je třeba s ohledem na mezinárodněprávní závazky, resp. s ohledem na požadavky práva EU (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, bod 22, či ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, body 21-23). Při přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění je v této otázce třeba vyjít z kritérií, která již dříve rozvedl Nejvyšší správní soud ve věcech mezinárodní ochrany. Jedná se o situaci, kdy by nepřihlédnutí k novým skutečnostem mělo za následek porušení zejména zásady non refoulement zakotvené v čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, práva na život, zákazu mučení a podrobování krutému a nelidskému zacházení, a práva na soukromý a rodinný život garantovaných v čl. 2, čl. 3 a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (srov. rozsudek ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 Azs 315/2016 – 29).“ Žalobce však i přes hojné citace judikatury ve své žalobě neuvedl žádnou konkrétní změnu situace v Ruské federaci, ani žádné skutečnosti, proč by jeho osobě mělo hrozit pronásledování či vystavení vážné újmy. Dle zdejšího soudu ze správního spisu nevyplývá, že by mělo žalobci po návratu do vlasti hrozit pronásledování či vážná újma, žádná taková skutečnost pak soudu není známa ani z úřední činnosti.
21. Pokud žalobce obecně namítal, že žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, případně ze skutkového stavu při rozhodování o třetí žádosti, žalobce v páté žádosti žádné nové skutečnosti neuvedl, žalovaný není povinen za žalobce domýšlet důvody, které ho mohly vést k podání žádosti o mezinárodní ochranu (tím spíše další opakované).
22. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Dle názoru Nejvyššího správního soudu existují v rámci azylového řízení dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunes břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat.“
23. Žalobce neuvedl žádné důvody pro pátou žádost o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný tak neměl v podstatě co hodnotit, správně obstaral aktuální podklady k situaci v zemi původu žalobce, k jejich správnosti nebylo v žalobě nic namítáno.
24. Pokud je v žalobě tvrzeno, že se žalobce obává o svůj kontakt se synem, ze správního spisu je zřejmé, že tyto skutečnosti žalobce neuvedl mezi důvody pro podání páté žádosti o

mezinárodní ochranu. Z žaloby je zřejmé, že žalobce není jako otec dosud zapsán v rodném listu syna. Otázka otcovství byla řešena v řízení o třetí žádosti o mezinárodní ochranu (rozhodnutí ze dne 2. 12. 2020, č. j. MV-188735-2/OAM-2020). V tomto rozhodnutí bylo k otázce tvrzených rodinných vazeb žalobce na území České republiky uvedeno, že otázku určení otcovství a péče o dítě musí dotýčný řešit prostřednictvím k tomu kompetentních orgánů, nikoliv prostřednictvím odboru azylové a migrační politiky a podáním žádosti o mezinárodní ochranu, případně pak má možnost k tomu využít institutů, které mu nabízí zákon o pobytu cizinců. V tomto směru pak žalobce nyní pouze argumentuje tím, jaká je aktuální situace ohledně jeho otcovství, avšak žádné důkazy v tomto směru soudu neoznačil. V době, kdy bude otázka otcovství vyjasněna, může žalobce požádat o udělení dlouhodobého pobytu za účelem soužití se svým nezletilým synem (pokud se otcovství v budoucnu prokáže) na území České republiky. V souladu se závazky České republiky, které vyplývají z práva Evropské unie (směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny), bylo nařízením vlády ze dne 22. 6. 2022, č. 200/2022 Sb., stanoveno několik výjimek z usnesení vlády ze dne 30. 3. 2022, č. 76/2022 Sb., kterým bylo nařízeno zastavit přijímání žádostí o vízum a povolení k dlouhodobému a trvalému pobytu podávaných státními příslušníky Ruské federace. Podle § 2 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 200/2022 Sb. se výjimka vztahuje také na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Žalobci tak nic nebrání v tom, aby po vycestování do Ruska požádal o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny.

25. Soud se více nezabýval námitkami, které zjevně nesouvisely s předmětem řízení, neboť směřovaly do jiných řízení vedených s žalobcem (správní vyhoštění, zajištění), které je možné podrobit samostatnému soudnímu přezkumu.
26. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že námitky žalobce neshledal s ohledem na výše uvedené důvodnými. Žalovaný tedy nepochybil, pokud na případ žalobce aplikoval ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu.
27. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na bezodkladné rozhodnutí o věci samé soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
28. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Podle ust. § 32 odst. 7 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je kasační stížnost proti tomuto rozsudku nepřípustná.

Praha 26. července 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně